

Párbeszéd

- Szeretsz?
- Igen.
- Nagyon?
- Nagyon.
- Mennyire szeretsz?
- Nagyon szeretlek.
- Mennyire nagyon?
- Szeretlek.
- Mondjál valami szépet! Dédelgess!
- Szeretlek.
- Utálatos vagy!
- Szeretlek.
- Szebben mondjad! Mintha írnád. Mintha verset írnál.
- Szeretlek.
- Csak egy szó? Más nem jut eszedbe?
- Mit mondjak még?
- Valami szépet . . . Nagyon-nagyon szépet. A csillagokról. Meg a tengerről is . . . Végtelen víz, végtelen ég, érzések. Te írsz verseket! Vagy nem? Mással íratod titokban?
- Szeretlek.
- Szeretlek, szeretlek . . . El is higgyem? Hét év után? Hét évet öregedtem. Őszültem, ráncosodtam, csúnyultam . . .
- Tudod, hogy nagyon szeretlek.
- Hallgatsz. Folyton hallgatsz. Miért nem beszélsz? Simogass hangokkal, szavakkal, mondatokkal! Beszélj! Halljam, hogy itt vagy, hogy igazán itt vagy! Hogy nem vagyok egyedül. Félek egyedül lenni. Mondd, hogy szeretsz!
- Szeretlek.
- Mondd, hogy nagyon!
- Nagyon szeretlek.
- Mondd, hogy mennyire!
- Őszintén-igazán-teljesen-szívből.
- Annyira?

- Ennyire.
 - Mondd, mit tennél értem!
 - Mindent.
 - Ha látnál vízbe esni, utánam ugranál?
 - Igen.
 - Akkor is, ha nem tudnál úszni?
 - Tudok úszni.
 - De ha nem tudnál.
 - De tudok.
 - Nem érdekel! Az érdekel, mennyire szeretsz.
 - Megmondtam már.
 - Mit mondtál?
 - Hogy szeretlek.
 - Csakugyan? Mondtad?
 - Mondtam.
 - Igazán, őszintén? Nem csak azért, mert kértem?
 - Nem.
 - Olyan furcsa . . . Nem furcsa? Hogy még mindig együtt vagyunk.
- Hét év után. S még mindig azt mondd, hogy szeretsz.
- Ezért igaz.
 - Ugye, nem bántál meg semmit?
 - Nem bántam meg semmit.
 - Mit jelentek én neked?
 - Jó együtt lenni.
 - Csak így? Hát ez nem sok.
 - A legtöbb. Csak szó más minden. Ékes szó, pompás beszéd, cifra csillogás. Szavakat akarsz? Dolgozok. Nem keveset, nem magamért. Minek annyit beszélni!
 - De beszélj! Félek, ha hallgatsz. Ha nem hallom a hangod. Félek, hogy nem vagy itt. Hát mégis szeretsz?
 - Szeretlek.
 - Holnap is.
 - Mindig.
 - Amíg csak meg nem halunk?
 - Amíg csak meg nem halunk.
 - Ha alszol, akkor is szeretsz?
 - Akkor is.
 - Álmodban is nekem mondd, hogy szeretsz?
 - Igen. Azt hiszem. Ha veled álmodok, igen.
 - S ha nem velem álmodsz? Akkor kinek mondd?

— Nem mondom senkinek.

— És kivel álmodsz, ha nem velem?

— Nem álmodok senkivel.

— Avval a kis barna csirkével? Azt hiszed, nem látom, hogy bámulod.

— Nem bámulom. Nem érdekel a kis barna csirke, nem érdekel, hogy álmodok-e vele. Alszom, hogy pihenjek. Hogy reggel jól ébredjek. Frissen, pihenten.

— De azért ugye, néha egy kicsit álmodsz is? Egy egészen kicsit. Ugye, álmodsz egy kicsit velem?

— Igen. Álmodok veled.

— És mit álmodsz? Olyankor, ha velem álmodsz?

— Nem tudom. Mindenfélét. Egyszer ezt, máskor azt.

— Mégis, mit?

— Azt álmodtam, hogy ültél egy hintán és repültél előre-hátra, előre-hátra. Hosszú hajad volt akkor, hosszú, szőke hajad és lobogott, mint a nevetésed. Azt álmodtam, hogy neveltél, gyöngyözőn, boldogan és szálltál, mind sebesebben. Lobogott a hajad, meg a ruhád, mintha szárnyad lett volna és szálltál mind feljebb . . . feljebb.

— Jaj, ne mondd, egész beleszédültem! . . .

— Egyszer meg . . . csak álltál előttem mozdulatlanul és fehéren, tisztán ragyogott a nap. Egészen átsütött a ruhádon is. Opálosan áttetszett a bőrödön a sok-sok ér a növekvő fényben: keringett bennünk a rubinragyogású vér, s látszottak hullámozó izmaid, emelkedő-süllyedő bordáid, zene volt, ritmus, ahogy lélegeztél . . .

— Hallgass már . . . férfifantázia! Folyton csak vetköztetnék az embert.

— S azt is, egyszer azt is álmodtam, hogy nem vagy; én sem voltam már több, csak egy bizonytalan mozdulat, csorba gondolat, valami félbeszakadt sóhaj, ki nem mondható rebbenő vágy . . . Mégis összesodrótunk valamiképp és szólnunk sem kellett egymáshoz, tudtuk, mi vagyunk . . .

— Szeretsz?

— S mintha egy különös gépben lettünk volna együtt, egymásba keveredve . . . nem két test, két sajtát törvényei szerint szervezett világ . . . S mégis, akkor hiányoztál. Az hiányzott, hogy te más vagy, mint én.

— Szeretsz?

— Nem szólhattam hozzád és te sem hozzám. . . És fáj, hogy nem dolgozhatom érted, nem veszekedhetek veled, nem csúfolhatlak és nem hallom, hogy szídsz, hogy mérgelődsz és nyugös vagy és szeszélyes . . . Azt álmodtam, hogy szeretlek.

— Szeretsz?

— Igen.

— Nagyon?

— Nagyon.

— Miért szeretsz?

— Csak. Nem tudom . . . Egymás mellett és egymás ellen . . . Micsoda buta-keserves bujócskázás, véget nem érő kergetőzés! Szerelem . . . galamb két szita között. Jöttem is, nem is, hoztam is, nem is, adtam is, nem is . . . volt is, nem is.

— Hogy fúj odakint a szél! Sokat dolgoztál ma? Reggel biztosan esni fog.

— Igen, az idő. Te is szeretsz?

— Ha a rádió azt mondja, borús idő, néhány helyen futó esők, akkor itt mindig esik. Idegesek vagyunk. Biztosan a hegyek miatt van ez. Igen, szívem, nagyon szeretlek. Holnap hétfő van. Aludjunk! Jó éjt.

— Jó éjt, szívem.

